

Alla Bilo-Rak

VÉGZETEM

Indulnék újra, meztelen akár,
 És bőröm vetkezném a néma fákra,
 Nem bánám, hogyha kígyó mar halálra,
 Nem rémít már a Sátántól-halál.

- Légy szeretőm! - bár Jézus násza vár,
 Én büszkén rúgnék fel erényt, akárha
 Szekerét a húzni fáradt pára,
 Ha futni hívja túlról jött madár.

És lennék elhagyott, halott szavak
 Hazája lenne felnevelő fészkem,
 Elégedett lehetnék már egészen,

- De törne újra rám a sors, a vak,
 Indulnék vissza: hív a végzetem,
 S látnák a fák, hogy csontom vetkezem.

AZ UTOLSÓ ZENÉSZ

Lehet, hogy későn állsz a vár kövére:
 Már örvény szédül, itt a szörnyű ár,
 S az elhagyottak, úzóttak nevében
 Indul feléd a víz - és bosszút áll.

Egy tábla jégen mit sem sejtve ébred
 A még repülni nem tudó madár,
 Miközben vízbe fúlnak mind a vének
 - A kis fióka tollmelegre vár.

Sodor a víz még élő holtakat.
 Gitárt szorít és elmerül a mélybe
 Egy bús zenész: baljában kottát tart...

Ó, mily halálok sír-zenéjét rója,
 S mit vált avarra, szkitára vagy gótra,
 ha végleg süllyed ébren tartó vértje.

A MOCSÁR

Elérhet rejtett múltak ingoványa,
 Amit úgy vágyott édes Nagyapád,
 Midőn a falvak hívó népét járva
 Latin Onokra vágyott: éppen Rád,

S amint Apáddal telt szekéren ülve
 Elébed jöttek vén hucul bacsák,
 Hogy kis fejed alá puhán terítve
 Báránybőrön aludd az éjet át...

Rejtett múltak ingoványa érhet el,
 Ha őszöd őse mánál jobb' érdekel,
 S elfelejtve erényt és szívszerelmet,

Felszólsz a próféta után, ha elment,
 S bár köre lépsz, soha-soha a sárba,
 Zsombék zsibong, s befog a lép hínárja.

(Ballá D. Károly fordításai)